

Ballagási beszéd

Levente:

- Tudjátok, nagyon nehéz volt megírni ezt a beszédet. Mármint, most nem azért, mert féltünk, hogy mit töröl belőle az igazgatóság...

Lilla:

- (Öt év alatt azért megtanultuk, mi szalonképes.)

Levente:

- Hanem inkább mert annyi mindent akartunk beleírni. Rengeteg mondanivalónk lenne az iskoláról.

Lilla:

- Ráadásul rengeteg féle módon. Az első ötletünk az volt, hogy képzeletben megfestjük az iskolát, kívülről indulva, aztán belefestve az összes termet, tanárt, diákot, érzést, emléket.

Levente:

- Vagy például az is eszünkbe jutott, hogy megalkotjuk az új szófelhőt, ha már több próbálkozás után sem sikerült lecserélnünk a pulcsikon.

Lilla:

- Gondoltunk arra is, hogy felemlégyünk az évfolyamunk legfontosabb közös pillanatait, mint a csipetke, a szalagavató, az évfolyamszerenád, vagy az a művészeti bemutató Ny-ben, ami végül nem is volt.

Levente:

- Végül annyi ötletet gyűjtöttünk össze...

Lilla:

- Na meg a Helikoni készülődés...

Levente:

- El ne felejtsük az érettségit sem..

Lilla:

- Szerenád szervezés...

Levente:

- Bolondballagás, ajándékok a tanároknak...

Lilla:

- Elfáradtunk, és inkább elmentünk aludni.

Levente:

- Apropos, alvás. Nem is emlékszem, mikor aludtam ki magam utoljára.

Lilla:

- Mikor, mikor... Hát az óvodában! Délutáni alvás! Azok a régi szép idők...

Levente:

- Ne túlozz, azért ez mégiscsak jobb volt, mint az ovi.

Lilla:

- Lehet, hogy igazad van. Pedig olyan sok különbség azért nincs. Például ketten együtt pontosan ugyanannyi oroszórán vettünk részt a gimnázium alatt, mint óvodában.

Levente:

- Ezenkívül ugyanúgy nem volt semmi kedvünk sem felkelni soha reggelente.

Lilla:

- Ó, emlékszem az első napra... Na, mondjuk az elég más volt. Ott anyám sírt, hogy milyen kicsi vagyok, és mégis elszakadok otthonról... Most meg azért sír, hogy hogy megnőttem.

Levente:

- Oviban a legnagyobb fájdalom a rendrakás volt, mostanában meg egyenleteket rendezünk.

Lilla:

- Akkoriban egész nap fogócskáztunk kifulladásig... Mondjuk a kifulladás most is megvan, mikor a Hangvilla felé rohannak a népek. Oviban a fogó kapott el, most elkap a zebra. A sportnál ragadva, a kinti játszótér helyett már az új kondiparkban csimpaszkodnak a jövő Schwarzeneggerei.

Levente

- Oviban mondókákat tanultunk, most meg memoritereket.

Lilla:

- Pedig milyen mélyértelmű mondókák voltak azok... Apa cuka funda luka...

Levente:

- Hát, hogy őszinte legyek a mai napig így hallok mindent francia órákon.

Lilla:

- Fák helyett mászhatunk kötélre, mesék helyett olvashatunk kötelezőket.

Levente:

- Mert természetesen az összeset becsülettel elolvastuk...
- Ott azt mondtuk ecc pecc kimehetsz, itt nekünk mondják, hogy "na mondj egy számot!"

Lilla:

- Komolyabb vizekre evezve, az óvoda egyik legfájdalmasabb élménye sokunknak a bárányhimlő lehetett. Még szerencse, hogy ennek nem volt semmilyen párja a gimnázium alatt, nem tört ki egyetlen járvány sem, ami végigsöpört volna mindenkin.

Levente:

- Oviban túlcukrozott teát ittunk minden étkezéshez, mostanában kávé, de azt legalább mindenki saját ízlés szerint cukrozza.

Lilla:

- Még emlékszem, mennyi matricát gyűjtöttünk, ma meg a tablónkról kacsint vissza ránk Garfield.

Levente:

- Mondjuk abban azért talán mégis jobb volt az ovi, hogy nem kellett coopert futni...

Lilla:

- ...vagy adatbázist kezelni.
- És arra emlékszel, milyen megnyugtató volt, amikor ovis szerepléseken az ovónénik velünk együtt mondták a mondókákat, dalokat, nehogy eltévesszük... Vajon ez így lesz az érettségin is?

Levente

- Tudod, azon gondolkodtam, hogy vajon tizenhárom év múlva ugyanolyan szépnek fogjuk-e látni a gimit, mint most látjuk az ovit. Vajon nosztalgiával nézünk majd minden pillanatára? Hiányozni fog az is, amire már csak homályosan emlékszünk? Mire fogunk emlékezni?

Lilla:

- Tényleg, mire? Kedves Tanárok, Hozzátartozók, és Diáktársak! Jó lenne, ha ezt most együtt találnánk ki egy rövid játék keretén belül. Szóval most arra kérem Önöket, keressenek egy olyan szót/szókapcsolatot, ami öt év múlva a legelsők között jut majd eszükbe a Lovassyról. Lehet ez egy érzés, tantárgy, esemény, egy kedves barát, tanár, vagy egy kolléga neve. A szülők választhatják gyermekük nevét. A lényeg, hogy mindenki találjon egy szót. Aki megtalálta, az tegye fel a kezét. Adok egy kis időt gondolkodni.
- Egyetlen jelet fogok használni. Akire innentől idáig mutatok, így (demonstrálás), az mondja ki hangosan a szót.
Ha mindenki készen áll, akkor próbáljuk is ki.

Játék

Levente:

- Emlékezzünk erre.